

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσας Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Τὸ παρασκήνιον τοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς Διπλῆς Συνάξεως*

Πρὸ μηνὸς καὶ πλέον κατὰ πρόνοιαν Θεοῦ συναντήθηκα μὲ τὸν συντάκτη τοῦ κειμένου ποῦ μόλις χθὲς ἐξέδωσε ἡ Ἱερὰ Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὑρους.

Μάλιστα, ἔγραψα τότε κάποιο σχετικὸ ἄρθρο γιὰ ἐκείνη τὴν ἀναπάντεχη συνάντηση, τὸ ὁποῖο, ὅμως, ἐθεώρησα σωστὸ νὰ μὴ δημοσιεύσω πρὶν ἐπαληθευτεῖ ἢ ληφθεῖσα πληροφορία περὶ τῆς τότε ἐπικειμένης ἀκόμη ἐπισήμου τοποθετήσεως τοῦ Ἁγίου Ὑρους γιὰ τὴν λεγομένη «Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο» τῆς Κρήτης (Ἰούνιος 2016). **Τ**ὸ ἄρθρο ἐκεῖνο δίνω σήμερα στὴν δημοσιότητα.

Βάσει ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὅπως θὰ διαβάσετε πληροφορήθηκα τότε ἀπὸ «πρῶτο χέρι», ἔρχομαι σήμερα νὰ ἐπιχειρήσω τὴν ἀποκρυπτογράφηση τοῦ ἐκδοθέντος Μηνύματος τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὅπως ἓνας ἀφελῶς καλοπροαίρετος πιστὸς θὰ προσέγγιζε αὐτὸ τὸ ζήτημα, διακινδυνεύοντας ἐν γνώσει μου «πῦρ βαλεῖν», σὲ μία κατάσταση ἢ ὁποῖα μόνον μέσῳ τῆς δοκιμασίας τοῦ πνευματικοῦ πυρὸς (τῆς φανερώσεως, τῆς κρίσεως καὶ παρρησίας) μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ξεκαθαρίσει.

Ἐνῶ, λοιπόν, περὶ τοῦ πραγματικοῦ «ἱστορικοῦ» τῆς ἐκδόσεως του, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ στὶς προθέσεις τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ὑρους καὶ τὸν συντάκτη τοῦ Μηνύματός της, θὰ τὰ πληροφορηθεῖτε ἀπὸ τὸ προαναφερθὲν ἄρθρο μας, τὸ τὶ ὑποδηλώνεται πίσω ἀπὸ τὸ «χρησιμοφανές» περιεχόμενό του τὸ παραθέτουμε εὐθὺς ἀμέσως.

Ἡδη στὴν δευτέρῃ παράγραφο τοῦ ἀπὰ 17/30.6.2017 ἑπτασέλιδου Κειμένου τους, οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὑρους ἐν Συνάξει ἐπισημαίνουν ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης προκάλεσε

ταραχή και αντίδραση κατά των αποφάσεών της και ως έκφραση αὐτῶν προτείνονται οἱ ἀποτευχίσεις και ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τῶν Ἐπισκόπων (ἐκείνων προφανῶς οἱ ὅποιοι συμφωνοῦν με τὶς ἀποφάσεις της και τὴν ἀναγνωρίζουν ὡς ἀγία και μεγάλη).

Πουθενὰ στὸ Κεῖμενο δὲν ὑπάρχει λόγος ὑποστηρικτικὸς τῆς συγκλήσεως ἢ τῆς προετοιμασίας ἢ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν λόγῳ συνόδου. Ἀντιθέτως, ὑπενθυμίζεται και τρόπον τινὰ ἀνανεώνεται ἢ γνωστὴ ἐπικριτικὴ τοποθέτησις τοῦ Ἁγίου Ὁρους γιὰ τὸ ζήτημα τῶν Διαλόγων με τοὺς ἑτεροδόξους (σελ. 2), ἢ ὁποία προφανῶς δὲν υἱοθετήθηκε στὶς ἀποφάσεις τῆς συνόδου τῆς Κρήτης.

Τὰ ὅσα ἀποφασίσθησαν στὴν Κρήτη θεωροῦνται «προσωπικὲς ἀπόψεις» τῶν Ἀρχιερέων ποὺ συμμετεῖχαν σ' αὐτήν, ἐνῶ οἱ κατ' αὐτῶν ἀντιρρήσεις ἐπιδιοκίμαζονται ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ἐπαινούμενες μάλιστα γιὰ τὴν σεμνότητα τοῦ τρόπου, ὅπου αὐτὸ ἐπιχειρήθηκε (2η § σελ. 2). Περὶ ὅλων αὐτῶν δέ, τὸ Ἱεροκοινοτικὸ κεῖμενο ἐπισημαίνει τὴν ἀξία τῆς καταγραφῆς των, σαφῶς ὑπονοώντας ὅτι δι' αὐτῆς καταδεικνύεται και εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποδειχθεῖ τὸ ἐσφαλμένο και ὀρθόν, ἀντιστοιχῶς και ἀναλόγως.

Ἐπίσης, εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ ὅτι στὸ Κεῖμενο με ἐμμεσο πλὴν σαφῆ τρόπο ἐπαναλαμβάνεται, ἐπιγραμματικά, ἢ περὶ Ἐκκλησίας διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς και τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὸ κριτήριον ἀποδοχῆς τῶν ὁποίων Πατριαρχικῶν και Συνοδικῶν Ἀποφάσεων (παραθέτοντας τὸ γνωστὸ ἀπόσπασμα τῆς Ἀποφάνσεως τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς στὴν Σύνοδο τοῦ 1848), ἢ δυνατότης τῆς Ἐκκλησίας ὡς τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ νὰ ἀποβάλλει ὅ,τι θεωρεῖ ξένο πρὸς αὐτό, ἢ ἐπισήμανση τῆς ἐπισφάλειας τῶν ἀτομικῶν δοξασιῶν ποὺ ὀδηγοῦν σὲ αἱρέσεις (1η § σελ. 3) κλπ.

Στὸ Ἱεροκοινοτικὸ Κεῖμενο περὶ τῆς λεγομένης Ἁγίας και Μεγάλης Συνόδου τῆς Κρήτης, ἢ ὁποία πουθενὰ μέσα σ' αὐτὸ δὲν ἀποκαλεῖται ἔτσι, οὔτε καν κατονομάζεται (ἐκτὸς τῆς ἀρχικῆς τυπικῆς ἀναφορᾶς αὐτῆς ὡς ἀντικειμένου και αἰτίας συγγραφῆς αὐτοῦ), ἀποδοκίμαζεται ὁ ἐφησυχασμὸς ἀδιαφορίας στὰ θέματα τῆς Πίστεως και ἐπιδιοκίμαζεται ἢ ἐπ' αὐτῶν ἐγρήγορις (2η § σελ. 3).

Τονίζεται με ἐνάργεια ἢ ταυτότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς τῆς Μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς και Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ πέραν και ἐκτὸς Αὐτῆς (θεωρεῖται ὅτι) ὑπάρχουν μόνον θρησκευτικὲς κοινότητες και ψευδοποιημένες (5η § σελ. 4). Ἐπισημαί-

νεται, δέ, ὅτι θεμέλιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος ἀποτελεῖ ἡ ὀρθὴ Πίστις, ἡ Πίστις ποῦ δὲν ἐπιδέχεται τὴν ἀλλοίωση τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν Της (2η § σελ. 5).

Μάλιστα, στὴν 5η σελίδα τοῦ Κειμένου, γίνεται **ἀπερίφραστη ἀπόρριψη τῆς θέσεως τῆς συνόδου τῆς Κρήτης περὶ τῆς Ρώμης** ὡς δῆθεν Ἐκκλησίας καὶ ρητῶς διατυπώνεται ἡ ὀρθόδοξος θέση ὅτι ἡ Ρώμη, δηλαδὴ ὁ Δυτικὸς Χριστιανισμὸς ὑπὸ τὸν Πάπα, εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας (3η § σελ. 5)! **Ἐπιπροσθέτως** δέ, ἀναφέρονται, ἐπιγραμματικῶς πλὴν σαφῶς, οἱ φοβερὲς ἀλλοιώσεις τὶς ὁποῖες ἐπέφερε ὁ Παπισμὸς στὴν πράξη καὶ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀκόμη καὶ ὅταν τὸ Κείμενο γιὰ εὐνόητους λόγους κάνει ἀναφορὰ στὴν Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία (ὄχι ὁμως καὶ στὸν ἐπικεφαλῆς της), δὲν χάνει τὴν εὐκαιρία στὴν ροὴ τοῦ λόγου νὰ ἐπισημάνει μὲ νόημα ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι δὲν ἀντιπροσωπεύουν **μία θρησκευτικὴ ἄποψη, οὔτε δέχονται προτροπὲς ἀποφυγῆς τῆς ὁμολογίας καὶ μαρτυρίας ὡς δῆθεν ἐκδήλωσης προσηλυτισμοῦ** (4η § σελ. 6)!

Προηγουμένως μάλιστα ἔχει ἐπισημανθεῖ εὐστόχως ὅτι οἱ Ἄγιο-ρεῖτες (ἐπιθυμοῦν νὰ) πολιτεύονται σύμφωνα μὲ τὶς θεολογίες τῶν Ἁγίων καὶ τὸ εὐσεβεὲς φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι *«κατὰ τὰς ἀκαδημαϊκὰς θεολογίας τῶν διανοουμένων καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῆς κάθε ἐποχῆς»* (8η § σελ. 5). **Φθάνει** δέ, πάντοτε ἐμμέσως, ἀλλὰ καθόλου χωρὶς τόλμη, τὸ Κείμενο μαζὶ καὶ μέσα ἀπὸ τὸν κατηχητικὸ καὶ διδακτικὸ λόγος του νὰ θεωρεῖ **κατάντια καὶ προσβολὴ τῆς Πίστεως στὴν Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου καὶ μοναδικοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τὴν συνεργασία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὶς ἄλλες θρησκείες γιὰ τὴν βελτίωση τῶν συνθηκῶν μιᾶς ζωῆς (τῆς προσκαίρου) στερημένης, ὁμως, ἀπὸ τὸ νόημα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς** (6η § σελ. 6)! **Τὸ** νόημα αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τῆς Πίστεως, ποῦ θεωρεῖται ὡς ὁ πολῦτιμος θησαυρὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ κείμενο ἀποκορυφώνει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ μηνύματός του μὲ τὴν ἐπισήμανση ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἐπικαλεῖται καὶ ἐμπιστεύεται γιὰ τὴν μαρτυρία Της τοὺς Ἁγίους, τοὺς Μάρτυρες καὶ τοὺς Ὁσίους (2η § σελ. 7). **Γιὰ** νὰ ὀλοκληρώσει τὴν διατύπωση τοῦ Μηνύματος αὐτοῦ μὲ τὸ ἐπιστέγασμα τῆς διαβεβαιώσεως ὅτι τὸ Ἅγιον Ὅρος παραμένει

μία μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ ὡς τέτοιο ἀποτελεῖ ἐλπίδα γιὰ ὅλο τὸν κόσμο (δ. ἀ.).

Δὲν δοκιμάζω τὴν ἀνοχή καὶ ἀντοχή σας μὲ τὰ προαναφερθέντα. **Ὅ**ποιος θὰ ἠθελε καλοπροαιρέτως πλὴν μᾶλλον ἀφελῶς νὰ ἀποκρυπτογραφήσει τὸ Μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἴσως θὰ μπορούσε μὲ πόνο ψυχῆς νὰ ἀναζητήσει καὶ νὰ συναντήσει στὸ Ἱεροκοινοτικὸ Κείμενο τὶς παραπάνω ἀποκρυπτογραφημένες θέσεις τῶν συγχρόνων Ἀγιορειτῶν Πατέρων.

Ὡστόσο, δὲν μυωπάζω καὶ γι' αὐτὸ ὑποστηρίζω ὅτι ἡ ἀνωτέρω προσέγγιση εἶναι ὀριακὴ. **Γ**ίνεται σχεδὸν δυσδιάκριτη, μέσα στὴν προφανῶς σκόπιμη καὶ ἠθελημένως ἐπιλεγμένη νὰ εἶναι γενικὴ, ἔμμεση, μὲ ὑπονοούμενα καὶ ἀσάφειες, περιφερειακὴ ἔκφραση τῶν θέσεων καὶ τοποθετήσεων τοῦ ἐπισήμου Ἁγίου Ὁρους γιὰ τὴν λεγομένη Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδο τῆς Κρήτης.

Θέτοντας δὲ τὴν χεῖρα τῆς πραγματικῆς προσεγγίσεως ἐπὶ τὸν τύπον τῶν ἡλῶν δὲν εἶναι σφάλμα νὰ ἰσχυρισθεῖ κανεὶς ὅτι ἄλλα περίμενε κανεὶς σὲ τόσο κρίσιμες στιγμὲς γιὰ τὴν Πίστη καὶ τὸ Γένος μας ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὁρος. **Δυστυχῶς**, ὅμως αὐτὰ τὰ ἄλλα, δηλαδὴ **μία ξεκάθαρη Ὁμολογία Πίστεως** χωρὶς ὑπεκφυγὲς καὶ γενικότητες, χωρὶς ἀοριστίες, ἐπαμφοτερίζουσες θέσεις, ἀποστασιοποίηση ἀπὸ τὴν ἀκρίβεια τῆς Πίστεως καὶ θεωρητικολογίες, **καθὼς καὶ μία ἐξίσου ξεκάθαρη ἀποδοκιμασία τῆς προφανῶς ψευδεπιγράφου Πανορθοδόξου Συνόδου τῆς Κρήτης καὶ τῶν ἀποδεδειγμένως ἀντορθοδόξων ἀποφάσεών της, δὲν ὑπάρχουν!**

Τί συμβαίνει λοιπὸν στὸ Ἅγιον Ὁρος; **Ποῦ** ὀφείλεται ὁ «χρησιμοφανής» χαρακτήρας τοῦ πολυαναμενόμενου Ἀγιορειτικοῦ Κειμένου; **Π**ρέπει νὰ τολμήσουμε νὰ ἀπαντήσουμε, μὲ φόβο Θεοῦ καὶ πόνο ψυχῆς, στὰ ἀμείλικτα αὐτὰ ἐρωτήματα.

Δύο κατὰ τὴν ταπεινὴ μας ἀποψη εἶναι οἱ λόγοι ποὺ ἐξηγοῦν, παρότι δὲν δικαιολογοῦν, τὴν στάση αὐτὴ τῶν συγχρόνων Ἀγιορειτῶν Πατέρων, τοῦ ἐπισήμου δηλονότι Ἁγίου Ὁρους:

Πρῶτος εἶναι ὁ ἀνθρώπινος κοσμικὸς φόβος τῶν Ἀγιορειτῶν ἀπέναντι στὴν διοικητικὴ ἐξουσία καὶ μεμαρτυρημένη ἐκδικητικότητα τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς οἰκείου ἐπισκόπου τοῦ Ἁγίου Ὁρους, χάριν τῆς διατηρήσεως τῶν ἀτομικῶν θέσεων καὶ προσωπικῶν προνομίων των. **Καί**,

Δεύτερος λόγος εἶναι ἡ σταδιακὴ μέχρι μεταλλάξεως ἀλλοίωση τοῦ **πάσαι ποτὲ ἀκραιφνῶς ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ καὶ μονα-**

χικοῦ φρονήματος τῶν ἰδίων τῶν Ἀγιορειτῶν, οἱ ὅποιοι δυσκολεύονται πλέον νὰ τηρήσουν ἀκόμη καὶ τὰ ὀρθόδοξα προσχήματα μιᾶς μοναδικῆς στὸν κόσμον καὶ στὸ εἶδος τῆς ὑπερχιλιόχρονης ὀρθοδόξου μοναστικῆς πολιτείας.

Ἐάν, ὅμως, πιστοποιοῦνται τὰ ἀνωτέρω, τότε ὄχι ἀπλῶς αὐτομάτως ἔρχονται στὴν μνήμη μας τὰ σκληρὰ πλὴν εὐστοχολόγια τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Ἰωάννη Κορναράκη περὶ τοῦ συγχρόνου (ἐπισήμου) Ἀγίου Ὁρους ὡς «*σαθροῦ ὀπωροφυλακείου τῆς Ὀρθοδοξίας*», ἀλλὰ ἐντόνως προβληματιζόμεθα ἐάν πρέπει περισσότερο ἀπὸ τοὺς αἰρετίζοντες οἰκουμενιστὲς ἐπισκόπους νὰ μᾶς προβληματίζουν οἱ μὴ ἀντάξιοι ὡς μὴ ἀκόλουθοι τῶν πνευματικῶν τους προγόνων (ὀσίων ἀσκητῶν, ὁμολογητῶν καὶ ὀσιομαρτύρων) σύγχρονοι Ἀγιορεῖτες Ἠγούμενοι καὶ μοναχοί!

Ἀκολουθεῖ τὸ μὴ δημοσιευθὲν (κατὰ τὴν ἐπικαιρότητα) ἄρθρο, ὅπου καταγράφεται μία ἀποκαλυπτικὴ περὶ τοῦ Μηνύματος τοῦ Ἀγίου Ὁρους μαρτυρία, τόσο γιὰ τὸν συντάκτη αὐτοῦ, ὅσο καὶ γιὰ τὰ μύχια συναισθήματα καὶ φρονήματά του περὶ τῆς περιβοήτου καὶ ἀμφιλεγόμενης συνόδου τῆς Κρήτης.

Σύντομη συνομιλία μὲ τὸν Προηγούμενον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἰβήρων Ἀγίου Ὁρους σεβαστοῦ Γέροντα Βασίλειον Γοντικᾶκη γιὰ τὴν «ΑΚΜΣ» τῆς Κρήτης

Τὴν Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (14/5/2017), πῆγα στὸν ἐορτάζοντα Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Φωτεινῆς Κορίνθου (δίπλα στὸ ἱστορικὸ Ἐπισκοπεῖο τῆς Πόλεως) γιὰ νὰ προσκυνήσω τὸ ἱερὸ Λεῖψανο τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος καὶ Ἰσαποστόλου.

Πρόκειται γιὰ τὸν ἀποθησαυρισμένο στὴν περιώνυμη Μονὴ Ἰβήρων ἀδιάφθορο πόδα τῆς Ἁγίας. **Φοβερὸ** νὰ προσκυνᾷ κανεὶς τὸ εὐωδιάζον ἱερὸ λείψανο μιᾶς πρώην ἀμαρτωλῆς καὶ μετέπειτα ἁγίας γυναικὸς καὶ μάρτυρος. **Μιᾶς** Ἁγίας, ἡ ὁποία συνήντησε τὴν πηγὴ τῆς ζωαρχίας, τὸν σεσαρκωμένο Υἱὸ καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ πρὶν δύο χιλιάδες χρόνια καὶ συζήτησε μετ' Αὐτοῦ περὶ τοῦ τόπου καὶ τοῦ τρόπου προσκυνήσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ! **Αὐτὰ** τὰ ἱερὰ Λείψανα ἐπιβεβαιώνουν ὄντως τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος καὶ εἰς Οὐρανοὺς Ἀναληφθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!

Αναχωρώντας από τὸ Ναό, συναντήσαμε στὸ προαύλιο τοῦ νεο-ἀνακαινισθέντος Ναοῦ τὸν Γέροντα Βασίλειο Γοντικάκη, Προηγούμενο τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων. Ἀστραπιαία σκεφθήκαμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ χάσουμε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν πλησιάσουμε καὶ νὰ τοῦ ὑποβάλλουμε ἓνα ἐρώτημα γιὰ ζήτημα ποὺ τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀπασχολεῖ κάθε συνειδητὸ πιστό. **Β**εβαίως, δὲν πρόκειται γιὰ ἄλλο παρὰ γιὰ τὸ γνωστὸ καὶ πολυσυζητημένο ζήτημα τῆς περιβοήτου συνόδου τῆς Κρήτης.

Σκοπίμως, ὁμολογῶ, ὅτι ἐπέλεξα πρωτίστως νὰ ἐκφράσω τὸν εἰλικρινῆ ἄλλωστε σεβασμὸ μου στὸ πρόσωπο τοῦ Γέροντος καὶ τὸν θαυμασμὸ μου γιὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερου ὕφους καὶ θεολογικῆς ἀξίας κείμενά του. **Ἦ**θελα νὰ αισθανθεῖ ἄνετα καὶ νὰ μὴ νοιώσει ὅτι κάποιος θέλει νὰ τοῦ ἀποσπάσει κάποια δήλωση γιὰ ἓνα τόσο λεπτὸ ζήτημα. **Τ**οῦ ἀνέφερα γιὰ τὶς Θεολογικὲς σπουδές μου στὸ Ἐξωτερικόν, τὴν συνέχεια τῶν σπουδῶν στὴν Ἀθήνα καὶ τὶς μεταπτυχιακὲς σπουδές, γιὰ νὰ καταλήξω ὅτι κι ἐγώ, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, εἴμαστε ἔντονα προβληματισμένοι γιὰ τὴν περιβόητη σύνοδο τῆς Κρήτης.

Μὲ μεγάλη προσδοκία καὶ ἐνδιαφέρον ἀναμένεται (τονίσαμε) ἡ γνώμη σας γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. **Π**έρα ἀπὸ τὴν προβληματικὴ τῶν ἀντιδράσεων, ὅπως τὴν ἐκφράζουν οἱ θέσεις καὶ κινήσεις τῶν ἀποτειχιζομένων κανονικῶς, ἢ τῶν τύπου «Ζήση» (διακοπὴ μνημοσύνου οἰκείου ἐπισκόπου, ὄχι ὅμως καὶ ἐκκλ/κῆς κοινωνίας) κλπ., ὑπάρχει ἀνάγκη (ἀναφέραμε ἐπίσης) γιὰ γνώμη ποὺ νάχει τὴν δυναμικότητα ἀνθρώπου τοῦ «*Μάη τοῦ '68*» (ὄσοι γνωρίζουν τὸν Γέροντα κατανοοῦν τὴν ἀναφορὰ).

Ὁ π. Βασίλειος ἔδειξε ὅτι ἔνοιωθε ἤδη ἔτοιμος νὰ ἀνοιχθεῖ καὶ νὰ μιλήσει. **Μ**ὲ πῆρε κοντὰ του σὲ μία μικρὴ βόλτα μέσα στὸ προαύλιο. **Ἄ**κουσε, μοῦ εἶπε, αὐτὰ ποὺ λέει ὁ Ζήσης διαγράφουν τὴν Ἐκκλησία, ἢ ὅποια ὑπάρχει καὶ συνεχίζει τὴν πορεία της κι ἂν τὰ ἀποδεχθεῖ κανεὶς ὅλα αὐτά, ἔτσι ὅπως τὰ παρουσιάζουν, δὲν μένει τίποτε ὄρθιο. **Σ**τὴν πορεία τῆς Ἐκκλησίας εἶχαμε διαφορὲς κινήσεις καὶ κείμενα, συνέχισε, ὅπως τὴν «Ὁμολογία» τοῦ Πέτρου Μογίλα, τοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως, κείμενα ἄλλοτε Καλβινίζοντα, ἄλλοτε Λατινίζοντα, Προτεσταντίζοντα κλπ. **Ἐ**μειναν, ὅμως, αὐτὰ τὰ κείμενα μέχρι σήμερα, ἀλλὰ τὰ προσπερνᾶμε, δὲν ἐκφράζουν τὴν Ὁρθοδοξία καὶ δὲν μένουμε σ' αὐτά. **Σ**τὸ Ἅγιον Ὅρος κάναμε τὴν προβλεπόμενη Διπλὴ Σύναξη, τὰ εἶπα (τὶς ἀπόψεις μου) καὶ μοῦ ζήτησαν νὰ τὰ γράψω. **Ἐ**φτιαξα ἓνα κείμενο καὶ τώρα κοντὰ θὰ τὸ δεῖτε, ὅπου παρουσιάζω αὐτὰ ποὺ σᾶς λέω. **Θ**ὰ γίνεῖ πάλι Διπλὴ Σύναξη τώρα κοντὰ, στὴν ὅποια θὰ

συμμετάσχω, ἀφοῦ ἐπιστρέψω ἀπὸ Κρήτη ὅπου τώρα πηγαίνω.

Ἔχετε διαβάσει τὰ Πρακτικά, τὰ Κείμενα (τῆς συνόδου τῆς Κρήτης ἐννοοῦσε); μὲ ρώτησε.

Μετὰ τὴν καταφατικὴ ἀπάντησή μου, συνέχισε λέγοντας: **Τ**ὰ εἶδατε, λοιπόν. **Ἐ**κεῖ στὸ Κείμενο γιὰ τὶς σχέσεις μὲ τὸν λοιπὸ Χριστιανικὸ κόσμο, ἐνῶ ἀναφέρεται στὴν ἀρχὴ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ Ἐκκλησία, ὅλο τὸ ὑπόλοιπο Κείμενο αὐτὸ τὸ ἀκυρώνει τελείως καὶ τὸ ἀναιρεῖ! **Τ**ὶ κάνουμε, λοιπόν! **Β**λέπετε, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ πράγματος, ἀπὸ τὸ 1960 πὸ ἐτοίμαζαν τὰ θέματα κλπ αὐτῆς τῆς συνόδου, ὅλα ἐγίναν σχολαστικά. **Δ**ὲν εἶναι τὸ θέμα ἂν σέβομαι ἢ ἂν φοβᾶμαι τὸν Πατριάρχη, ἀλλὰ πὼς ἔχουν τὰ πράγματα. **Εἶναι σὰν νὰ θέλουν μὲ ὅσα ἐνέκριναν ἐκεῖ (στὴν Κρήτη) νὰ διαγράψουν μὲ μία κίνηση ὅλα ὅσα πιστεύουμε! Ἔ, ὄχι! Αὐτὸ δὲν γίνεται!**

Κάπου ἐδῶ ὀλοκληρώθηκε ἡ σύντομη αὐτὴ συνομιλία. **Δ**ὲν ἤμουν προετοιμασμένος γιὰ μία τέτοια συνομιλία. **Ἔ**γινε ἐντελῶς αὐθόρμητα, ἀλλὰ θεωρῶ ὅτι ἔχει τὴν ἀξία της. **Ὁ** Γέροντας, ἀφοῦ αἰσθάνθηκε λίγο ἀσφαλῆς καὶ μπροστὰ στὴν διαβεβαίωση τοῦ ἐρωτῶντος ὅτι ὑπάρχει ἐντονος προβληματισμὸς γιὰ τὸ ζήτημα καὶ εἰλικρινῆς ἐπιθυμία νὰ ἀκούσουμε λόγο αὐθεντικὸ καὶ δὴ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἔδειξε νὰ συναισθάνεται κι ἐκεῖνος τὴν ἀνάλογη ὑποχρέωση καὶ ἐκφράσθηκε πιστεύω ἐλεύθερα καὶ αὐθόρμητα. **Αὐτὸ** ἔχει τὴν ἀξία του. **Δ**ὲν πρόκειται γιὰ συνέντευξη. **Ὁ** καθένας, ὅμως, μπορεῖ νὰ συνεκτιμῆσει κάποια πράγματα καὶ νὰ βγάλει χρήσιμα συμπεράσματα. **Εἴ**τε κάποιος ἐκτιμᾷ, εἴτε ὄχι, τὸν συγκεκριμένο Γέροντα καὶ τὶς θεολογικὲς του τοποθετήσεις, πιστεύω κατανοεῖ τὴν σημασία μιᾶς ἐλεύθερης τοποθετήσεως σὲ ἓνα τόσο σοβαρὸ θέμα, πὸ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὸ Κείμενο πὸ μᾶς προανήγγειλε ὁ π. Βασίλειος, θὰ βοηθήσει νὰ κατανοηθεῖ τὶ πρεσβεύουν, τὶ ὁμολογοῦν καὶ τὶ ἐκφράζουν οἱ Ἁγιορεῖτες τοῦ ἐπισήμου Ἁγίου Ὁρους, καθὼς καὶ τὶ καὶ γιατί τελικῶς υἱοθετοῦν καὶ ἐκφράζουν τὰ διοικητικὰ του ὄργανα.

□

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. φύλλου 2172/7.7.2017. Τοῦ Δημ. Κ. Ἀναγνώστου, Θεολόγου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ἄκουλουθεῖ τὸ
«Μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους
περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης ἐν Κρήτη Συνόδου»

➔

ΙΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ
ΛΘΩ

ΑΡ. ΠΡΩΤ. Φ.2/32/1400
2/7

ΚΑΡΥΑΙ ΤΗ 17η/30η Ιουνίου 2017

Μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης ἐν Κρήτη Συνόδου

Ἡ κατὰ τὴν σήμερον 17ην / 30ὴν Ἰουνίου 2017 ἐν Καρυαῖς συγκληθεῖσα ΣΣ΄ (206η) Ἑκτακτος Διπλῆ Ἱερά Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀποτελουμένη ἐξ εἴκοσιν Ἑκτάκτων καὶ τῶν εἴκοσι Τακτικῶν Ἀντιπροσώπων παρὰ τῆ Ἱερά Κοινότητι, ἐν συνεχείᾳ τῶν ἤδη γνωστοποιηθέντων κατὰ τὸ τελευταῖον διάστημα ἐπισήμων κειμένων τοῦ Ἁγίου Ὁρους – τόσον τῶν θέσεων αὐτοῦ πρὸ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ὅσον καὶ τῆς ἀποτιμήσεως τῶν τελικῶν κειμένων τῆς Συνόδου – ἐξ αἰσθήματος εὐθύνης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ πλήρωμα Αὐτῆς κινουμένη, γνωρίζει τὰ ἀκόλουθα.

Διαρκῶς παρατηρεῖται μιὰ ὑποβόσκουσα ταραχὴ προκαλουμένη ἀπὸ ἀντιδράσεις κατὰ ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου (Κρήτη, 2016). Προτείνονται ἀποτειχίσεις καὶ διακοπαὶ τοῦ μνημοσύνου τῶν οἰκείων ἐπισκόπων.

Ἐπειδὴ εἴμεθα ἀποδέκται αὐτῶν τῶν ἀνησυχιῶν, καὶ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀπευθύνομεν πρὸς ὅλους τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀναστάτος Χριστοῦ: Εἰρήνη ὑμῖν.

Δὲν ὑπάρχει λόγος ταραχῆς, ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται μεθ' ἡμῶν ὁ Ἀναστὰς Κύριος.

Ἡ Σύνοδος ἔγινε μετὰ ἀπὸ πολυχρόνιον προετοιμασίαν. Πρὸ τῆς Συνόδου τὰ προετοιμασθέντα κείμενα ἐκοινοποιήθησαν πρὸς γνῶσιν τῶν πιστῶν καὶ μετὰ τὴν δυνατότητα ἐκφράσεως κάποιας γνώμης.

Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μετὰ σαφηνείας διετύπωσε τὰς ἀπόψεις του διὰ τοὺς γινομένους διαλόγους μετὰ τῶν ἑτεροδόξων Χριστιανῶν.

Κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου οἱ ἀρχιερεῖς ἐξέφρασαν τὰς προσωπικὰς τῶν ἀπόψεις. Κάποιοι ἐξ αὐτῶν διετύπωσαν τὰς ἀντιρρήσεις τῶν μὲ σεμνὸν τρόπον, χωρὶς νὰ διακόπτουν τὰς σχέσεις τῶν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅλα εἶναι καταγεγραμμένα.

Ἡ Ἐκκλησία πάντοτε παραμένει "στύλος καὶ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας". Ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον "χειμάζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται· κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ γίνεται ὑποβρύχιος· δέχεται βέλη, ἀλλ' οὐ δέχεται τραύματα"· εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι ζῶντες ἐν Χριστῷ μᾶς παραπέμπουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μᾶς ἀναπαύουν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ. Παραμένοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ αἰσθανόμενοι ἐλλιπεῖς καὶ ἀσθενεῖς δεχόμεθα τὴν θεραπείαν καὶ τὴν ὑγείαν.

Ἐὰν ὡς ἄνθρωποι παρεκκλίνωμεν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον. Δι' αὐτὸ κάθε φόβος εἶναι περιττός, ὡς φανέρωσις ὀλιγοπιστίας, ἐφ' ὅσον εὐρισκώμεθα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλωστε καὶ οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς διὰ τῆς ἱστορικῆς τῶν ἐγκυκλίου (1848) μᾶς καθησυχάζουν ὁμολογοῦντες ὅτι "παρ' ὑμῖν οὔτε Πατριάρχαι, οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησαν ποτὲ εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ". Δὲν δικαιολογοῦνται ἄρα ταραχαὶ καὶ ἀπογνώσεις, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν εἰς σχίσματα.

Ἀνήκομεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, Σῶμα Χριστοῦ. Αὐτὸ τὸ Σῶμα ἔχει τοιαύτην ὑγείαν, ὥστε πάντοτε προσλαμβάνει καὶ ἀφομοιώνει τὰ στοιχεῖα πρὸς αὐτὸ ἀποδέχεται. Ὅπως ἀποβάλλει ὅσα αὐτὸ θεωρεῖ ξένα.

Ἔχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὄχι εἰς ἀτομικὰς καὶ ἐώλους δοξασίας, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ δημιουργοῦν τὰς κολάσεις τῶν αἰρέσεων.

* * *

Δι' ὅλων αὐτῶν δὲν θέλομεν νὰ προτείνωμεν ἐφησυχασμὸν ἀδιαφορίας, ἀλλὰ νὰ ὑπογραμμίσωμεν τὴν σημασίαν τῆς ἐργηγόρσεως καὶ τῆς πίστεως. Θεωροῦμεν δὲ ἀχαριστίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἔλλειψιν ἀγάπης πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφούς — τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν — ἐὰν δὲν τονίζωμεν μετὰ πάσης παρρησίας καὶ σαφηνείας τὸν πλοῦτον τῆς Χάριτος πὺν ἀπολαμβάνομεν ζῶντες ἐντὸς τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μας κατόρθωμα ἀλλὰ δωρεὰ τοῦ ἐνὸς Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ τρόπον μοναδικὸν καὶ ἀπόλυτον ὁμιλεῖ διὰ τὸν Ἐαυτὸν Του:

Ἐγὼ εἶμι ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή. Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.

Ἐγὼ εἶμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ὁ ὁποῖος θυσιάζει τὴν ψυχὴν του ὑπὲρ τῶν προβάτων.

Ὅσοι ἤλθον πρὸ ἐμοῦ κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί, ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα. Δὲν θὰ τοὺς ἀκολουθήσουν, διότι δὲν γνωρίζουν τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν.

Ἐκπλήσσονται οἱ ἀκούοντες καὶ ὁμολογοῦν· "οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος" (Ἰω. 7, 46).

Αὐτὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς ἄνθρωπος ἀλλὰ Θεάνθρωπος.

Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος Ἅγιος, μόνος Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. "Οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία" (Πράξ. 4, 12).

Αὐτὸς δὲν ἔρχεται νὰ κρίνη, ἀλλὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Σταυροῦται διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν σταυρωτῶν του.

Οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν ὀδυνᾶται. Τὰ πάντα προσίεται, ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Τὰ πάντα ὑπομένει διὰ νὰ σώσῃ τοὺς πάντας.

Ἦλθε· τὸν εἶδαμε, τὸν ἀκούσαμε καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν.

Ἐπαθε, ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη. Ἔστειλε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς καὶ πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Συγκροτεῖται ἡ Ἐκκλησία μὲ ὅλην τὴν ξένην καὶ θεϊαν εὐπρέπειαν. Καταργεῖται ἡ φυλακὴ τοῦ χρόνου καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐσχάτων.

Εἰς κάθε Θεϊαν Λειτουργίαν λάμπει ἡ χάρις τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ὁ Θεάνθρωπος Κύριος εἶναι ὁ προσφέρων καὶ προσφερόμενος καὶ προσδεχόμενος καὶ διαδιδόμενος διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ φανέρωσις τῆς ἀφάτου ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Αὐτὸ μᾶς σώζει καὶ μᾶς χρεώνει ἀναποφεύκτως διὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτῆς τῆς ἀγάπης.

* * *

Ἀντιθέτως οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν (ὡς θρησκευτικοὶ ἢ ὡς κοσμικοὶ ἄρχοντες) κατακυριεύουσι καὶ κατεξουσιάζουσι τῶν ἀνθρώπων. Ὡς ψευδεῖς ποιμένες δὲν θυσιάζουν τὴν ψυχὴν των ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἀλλὰ τὰ πρόβατα διὰ τὴν θεωρίαν των. Καταδικάζουν καὶ ἐξοντώνουν τοὺς ἄλλους ὡς αἰτίους τοῦ κακοῦ, διὰ νὰ διορθώσουν τὸν κόσμον.

-Ἄλλοι κατακαίουν τοὺς θεωρουμένους ὡς αἰρετικούς καὶ ἀπίστους.

-Ἄλλοι τοὺς ἀνθρώπους τῆς κατωτέρας καταγωγῆς καὶ φυλῆς.

-Τρίτοι τοὺς ἐχθροὺς τοῦ λαοῦ. . .

Ὅλοι βασιλεύουν, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζουν. Βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ παρέρχονται, ἀλλὰ ἐμφανίζονται μὲ ὑποτροπιάζουσαν τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν.

Διὰ τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δημιουργεῖται ἡ Ἐκκλησία. Καὶ ἐγκαινιάζεται "ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων" (Ἀπ. 21, 3), τὸ μικρὸν ποίμνιον μὲ τὴν θεϊκὴν ἀποστολήν.

Δὲν ὑπάρχει μὲ ἄλλον τρόπον ἢ Τριαδικὴ θεότης καὶ μὲ ἄλλον ἢ Ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης. "Καθὼς σὺ πάτερ ἐν ἐμοί, κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσιν" (Ἰω. 17, 21).

Πάντα ἐνεργεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Οἱ σεπτοὶ Πατέρες τῷ Θείῳ Πνεύματι συνδιασκειψάμενοι θεογράφως διεχάραξαν τὸ δόγμα τῆς θεότητος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθὼς καὶ τὴν θεοτοκίαν τῆς Ἀειπαρθένου Μητρὸς τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Ὅλη ἡ ζωσα οἰκοδομὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐδράζεται εἰς τὸ θεμέλιον τῆς πίστεως. Κάθε ἀλλοίωσις εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ δόγματος προκαλεῖ ρωγμὰς καὶ ἀλλοιώσεις εἰς τὸν χῶρον τῆς ζωῆς.

* * *

Μὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς Ρώμης ἀπὸ τὴν μίαν καὶ ἁγίαν Ἐκκλησίαν ἀκολουθοῦν αἱ γνωσταὶ ἀλλοιώσεις εἰς τὸν δυτικὸν κόσμον:

Ἡ Ἐκκλησία νοεῖται καὶ διοργανώνεται ὡς κράτος. Ἡ θεολογία καλλιεργεῖται ὡς σχολαστικὴ φιλοσοφία καὶ ἡ πνευματικὴ ζωὴ ὡς ἠθικὴ ἄσκησις ἐντὸς τοῦ προσκαίρου κόσμου διὰ τῆς κιστῆς χάριτος.

Προκαλεῖται ὁ χωρισμὸς θεολογίας καὶ ζωῆς, ἱερωσύνης καὶ γάμου. Ἀκολουθεῖ ὅλη ἡ σειρὰ τῶν γνωστῶν ἐπιπτώσεων. . .

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παραμένει πάντοτε ἐντὸς τοῦ πληρώματος τῆς λειτουργικῆς χάριτος. Ἐδῶ δὲν θεωρεῖται ἡ θεολογία φιλοσοφικὴ ἀπασχόλησις· οὔτε πλησιάζεις διανοητικῶς τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς, ἀλλὰ βαπτίζεσαι ὀλόκληρος εἰς τὰ νάματα τῆς χάριτος.

Ὅταν ἐπιμένῃς προσευχόμενος, ὅπως ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: "φώτισόν μου τὸ σκότος", δέχεσαι τὸν θεῖον φωτισμὸν ὡς ἀνάπαυσιν πνευματικὴν καὶ ἀντιλαμβάνεσαι τὸ σχόλιον τοῦ ἰδίου Ἁγίου: Εἶναι ἄλλο τὸ φῶς διὰ τὰ αἰσθητὰ καὶ ἄλλο διὰ τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὅμως πνευματικῆς εὐμοιρήσωσιν χάριτος, ὅταν γίνουν οἱ ἄνθρωποι κοινωνοὶ τῆς θείας χάριτος, τότε διὰ τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ νοῦ βλέπουν τὰ ὑπὲρ πᾶσαν αἴσθησιν καὶ νοῦν μυστήρια· ὅπως ὁ Θεὸς γνωρίζει καὶ οἱ τὰ τοιαῦτα πάσχοντες.

Ζῶντες ἐν Ἁγίῳ Ὄρει πολιτευόμεθα "κατὰ τὰς τῶν Ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα"· ὄχι κατὰ τὰς ἀκαδημαϊκὰς θεολογίας τῶν διανοουμένων καὶ τὰς ἀντιλήψεις τῆς κάθε ἐποχῆς. Ἡ κοινωνία

τῶν Ἁγίων περιβάλλει τοὺς πιστοὺς καὶ τὸ εὐσεβὲς φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας τοὺς κατευθύνει.

Εἴμεθα ἠλεημένοι ὡς τέκνα τῆς σταυρουμένης καὶ διὰ τοῦτο δεδοξασμένης Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐξ αὐτῆς ἐδέχθημεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ. Τὴν ἀντι-κρύζομεν διαρκῶς αἰμάσσουσαν μὲ τὸ πλῆθος τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Ὁσίων της. Παραμένομεν εὐγνώμονες καὶ ἄγρυπνοι κρατοῦντες τὰς παραδόσεις. Ἀπολαμβάνομεν τὴν χάριν τῆς ἐλευθερίας τοῦ Πνεύματος καὶ τὴν ἐν Χριστῷ ἀδελφοσύνην ἐντὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐὰν ἡ Χριστιανικὴ Αὐτοκρατορία παρῆλθεν ὡς ἱστορικὸν γεγονός, παραμένει ἔσαεὶ ἡ αὐτοκρατορία τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἐκπίπτει. Εὐρισκόμεθα εἰς αὐτὸν τὸν Παράδεισον. Ὁμολογοῦμεν τὴν χάριν, κηρύττομεν τὸν ἔλεον, οὐ κρύπτομεν τὴν εὐεργεσίαν.

Ὅπως ὁ Κύριος εἶναι Μοναδικός, ὁμοίως οἱ μαθηταὶ Του ἔχουν τὴν μοναδικὴν ἀποστολὴν νὰ ἐξαγγείλουν τὸ χαρμόσυνον μήνυμα ὅτι "ὁ θάνατος τεθανάτωται". Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι σχετικὰ καὶ ἀσήμαντα διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Αὐτοὶ ποὺ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ψάλλουν, διότι τὸ ζοῦν: "Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχὴν καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον", δὲν ἀντιπροσωπεύουν μίαν θρησκευτικὴν ἀποψιν, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ προτρέπωνται νὰ ἀποφεύγουν τὸν προσηλυτισμὸν, διότι θυσιάζουν τὴν ζωὴν των διὰ νὰ ἀναγγείλουν εἰς τὸν κόσμον ὅτι "ἔάλω ὁ θάνατος θανάτω".

Τὸ πολύτιμον ποὺ ἔχει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία – καὶ τὴν τρέφει – εἶναι ἡ ἀλήθεια τῆς πίστεως. Καὶ δὲν ἔχει ἄλλον τρόπον νὰ προσφέρῃ τὴν ἀγάπην Της ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πασχάλιον πρόσκλησιν: "Δεῦτε πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως".

"Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ καὶ ἡ πίστις". Θὰ ἔπρεπε τότε νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς ρύμας συνεργαζόμενοι μετὰ τῶν ἄλλων καταδίκων εἰς τὴν χώραν τῆς σκιᾶς τοῦ θανάτου ἐπιζητοῦντες βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν τῆς συμφορᾶς.

Ἄλλα ἄπαγε τῆς βλασφημίας! "Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός". Καὶ ὅλοι ἀναμένουν βοήθειαν ἐκ τῶν τῆς Ἀναστάσεως τὴν πεῖραν εἰληφότων. Δὲν εἴμεθα μόνοι. Ὁ Ἀναστάς Κύριος ἀψευδῶς μεθ' ἡμῶν ἐπηγγείλατο ἕσσεσθαι μέχρι τερμάτων αἰῶνος.

Αὐτὴν τὴν χαρὰν τῆς μεθ' ἡμῶν παρουσίας τοῦ καταργήσαντος τὸν θάνατον προσφέρει ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν ἀτελεύτητον σειρὰν τῶν ἁγίων, μαρτύρων καὶ ὁσίων τῆς. Καὶ τὸ Ἅγιον Ὅρος μὲ τὴν λειτουργικὴν τοῦ ζῶν καὶ παρουσίαν παραμένει πάντοτε μία μαρτυρία τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ ἐλπίδος δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Τῷ δὲ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν δόξα καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

*Ἄπαντες οἱ ἐν τῇ Ἐκτάκτῳ Διπλῇ Ἱερᾷ Συνάξει Ἀντιπρόσωποι καὶ Προϊστάμενοι
τῶν Κ' Ἱερῶν καὶ Εὐαγῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω*